



Štev. 5.

V Ljubljani, meseca maja 1922.

Leto XXIII.

Tolažba.

V spomin padlim koroškim junakom; maj — junij 1919.

1. Razgovor.

„Majka, ozri se name nocoj!
Hladno je v grobu tvojemu sokolu,
tuja tema se plazi okoli,
mesto cvetja so na grobu raztresene same boli,
mesto luč je uprtih vame sovražnih oči nebroj —
majka, ozri se ti name nocoj!“

„O, sokole moj!
Tisoč plamenčkov gorí,
tvoj grob spremlja tisoč solznih oči nocoj:
ti nisi samo moj,
ti si vseh tistih, ki sami v boli trpe,
ker po zemlji hrepene,
po zemlji, v kateri ti je hladno in težko,
ker je še tujec nad njo . . .
O, sokole moj,
molitev tiha teh tisočev te bo ogrela nocoj!“

2. Prošnja.

Jagnjed vzpenja se do zvezd,
luna sveti preko cest,
Drava moči hladna tla,
kjer gre misel žalostna:
o Majki sedem žalosti,
ki joka na Kalvariji . . .

Jok ihti iz lesa v les,
prošnja z njim gre do nebes:
„Majka sedem žalosti,
ki jokaš na Kalvariji,
poprosi Sina ta večer,
da dá njim v grobih večni mir!“

Tone Gaspari.

